

KÜLAKOOLIKELL EVI RIST

2009

UUS KOOLITEE

Koolitee oli tõesti tore.

Rada lookles lõbusasti sügiseste puude vahel. Pihlamarjad punetasid ja sarapuudelt kukkusid pähklid.

Teekäija maju õieti ei näinudki, õunapuud oma uhkete saagisülemitega varjasid need ära.

Lehmad küll ei tahtnud varju jääda. Nemad ammusid iga õunaaia kõrval valjusti ja mõnuga, sest päike paistis suviselt ja ädal oli veel mahlane.

Kõik, kes esimesel septembripäeval siit Jõeküla kooli poole astusid, olid üpris heas tujus. Üks poistekamp naeris nii valjusti, et lähema õunapuu otsast mitu ilusat õuna korraga alla potsatas.

Siis aga oleks päike justkui pilve taha läinud. Mööda teed lähenes aeglaselt tumeda peaga tüdruk, naerusuu asemel vaid sirge kriips. Põsed olid tal pahaselt punnis ja mustad silmad vaatasid

altkulmu.

Kas tõesti Kaia? Seesama tüdruk, kes siin vahel oma vanaemal linnast külas käib?

No muidugi! Temast saab ju täna kauaks ajaks, võib-olla isegi kevadeni, Jõeküla kooli õpilane.

Mossis moega astus Kaia pruuni puuhoone poole, mis asus kõrgel jõekaldal kohiseva pargi servas. Liiga väike ja vanamoodne oli too ehitis. Loomulikult ei läinud sinna ühtki trammiteed ega teatudki võib-olla, milline sõiduvahend on trollibuss.

Kaia ei olnud pahane emale ja isale, kes läksid pikale uurimisreisile. Ta oli tujutu lihtsalt sellepärast, et ei saanud minna linnakooli, kus täna käratses kogu nende klass, kolmkümmend last.

“Ammuu-uu!” hõigati vägevasti sarapuupõõsa tagant. Ketid kõlinsid ja matsuvad sammud kuulutasid, et seal kohe keegi teele astub.

Kaia lisas kiirust. Vanaema seotud valge tutt hakkas kuklas rõõmsalt hüplema. Jalgrattaga piimanõu vedav tädi aga arutas omaette, millisest perest see tõmmu ja tõsine tüdruk siinkandis võiks olla.

ALGUS

Imekombel mahtus tillukesse saali kool. Madalat lava ehitised kirevad sügislilled. Nende ees aga seisid päikesest ja esimesest koolipäevast õhetavad õpilased.

“Kõik ühte nägu,” arvas Kaia, kui oli altkulmu ühele ja teisele poole piilunud.

Kummaline, et kohal oli ka mitu tursket talumeest. Nemad pikka juttu ei ajanud. Lihtsalt loetlesid, mis töid Jõeküla lapsed nende

põldudel teinud olid, ning hakkasid kingitusi jagama. Kõigile, kellest talunikud juba järgmisel suvel abi lootsid, oli mõeldud suur kotitäis isuäratavaid pirne. Veider küll, aga hiljem selgus, et pirnikotis oli Kaialgi oma osa.

Pärast väikest saginat hüppas lavale üks julge poiss, suu rõõmsalt kõrvuni. Ta hõikas, et käes on oma kooli laulu aeg ning palus kõigil kaasa lüüa. Imestusega nägi Kaia, kui innukalt saalis olijad seda soovi täitma asusid. Mõni kõpsutas rütmi isegi jalaga. Paar õpetajat olid sellises lauluhoos, nagu poleks Jõekülast paremat paika olemaski.

Ja mis nüüd? Kas tõesti niisugune koolikell?!

Üle maja kostis reibas kõlin. Selle tekitas kohmakas puuvarrega kellukas. Pisike püüdlük tüdruk raputas seda imeasja koguni kahe käega.

“No on alles puruvanake mängus!” mõtles Kaia pilkega.

Robinal teistega tundi jooksnud, nägi ta, et kuus tüdrukut ja neli poissi oligi kogu klass.

Kaia kõrvale istus ettevaatlikult väheldane tüdruk. Tema juuksed olid helevalged, põsed aga pruunid kui pähkliid. Üle näo punastades lausus ta:

“Olen Johanna. Paistab, et pean siia istuma.”

Valikuid polnud. Teised kohad olid juba võetud. Kaia ei saanud veel sõnagi suust, kui uktsel kõõlunud klassivennad marulise kisaga sisse tormasid:

“Piir tuleb! Kohe on Aita siin!”

Lävele ilmus üks neist õpetajaist, kes ennist teistest

